

наопаки всичко — но ... напразно. Баба му казваше, че не я е видяла от няколко дни. Тя, макар и неграмотна — познаваше читанката, колко пъти ѝ е чел приказки Боян от нея.

Боян плачеше: гърдите му се подемаха. Сълзи обилно се търкаляха по бузите му. И баба му не знаеше как да го утеши: ту го милваше и плачеше заедно с него, ту пак му се караше, че бил „забраванко“. Ала него нищо го не тешеше.

Как ще се яви на изпита без читанка? Ами нали ще го извикат да чете? Изгубил си читанката! Как ще каже това, когато го запитат? Учителя му дори ще се засрами пред хората, а другите учители — ще се намусят, ще си помислят Бог знае какво за него и... може да му завъртят една двойчица. А другарите му, и всички дошли там хора, ще му се изсмеят право в очите. После... После татко му ще го изпжди и няма флейта да му купи. А той му обеща. Не, за нищо в света, не отива той на изпит без читанка.